

vanskelige Forhold paa anden Maade, og det vil blive en uhyre vanskelig Opgave for et Udvalg af den Art, her er Tale om, at skønne over, om en Virksomhed ikke kan klare sig paa Grund af Erhvervskrisen, eller fordi den ikke er saa vel ledet, merkantilt og teknisk, som andre tilsvarende Virksomheder indenfor Erhvervet. Og hvis vi gaar til en Tilskudsydelse af den Art, her er Tale om, er jeg meget bange for, at det let vil komme til at gaa saaledes, at mange mindre vel ledede Virksomheder vil blive støttet, medens adskillige vel ledede Virksomheder indenfor samme Branche klarer sig uden Støtte og derved i Virkeligheden gennem deres Skatter kommer til at betale for, at deres mindre vel ledede Konkurrenter holdes oppe. Saaledes kan det let komme til at gaa.

Der er en anden Bestemmelse, nemlig i Lovforslagets § 4, som jeg ogsaa lige vil gøre opmærksom paa. Det er, at Tilskuddet kan forhøjes eventuelt fra 2 Kr. til 3 Kr. pr. Arbejdsdag, hvis man særlig anvender Materialer, der er tilvirket her i Landet, eller hvor andre særlige Omstændigheder taler derfor. Dette „andre særlige Omstændigheder“ er en meget farlig Passus i et saadant Lovforslag, thi der vil ofte kunne findes særlige Omstændigheder, der netop taler for, at Tilskuddet skal sættes op fra de 2 til de 3 Kr.

Jeg for mit Vedkommende skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne i Lovforslaget — de egner sig bedst til at blive behandlet i et Udvalg —, men jeg skal sige om hele Sagen, som jeg allerede har udtalt tidligere, at det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget er bygget: at der skal ydes Tilskud til Opretholdelse af Produktionsudgifterne paa de nuværende Højder, altsaa med andre Ord direkte Tilskud til Arbejdslønningerne, er vi for vort Vedkommende afgjort Modstandere af, thi det vil i Virkeligheden kun føre os fra Asken i Ilden. Vi kan tænke os Enkelttilfælde, hvor Vilkaarene kan ligge saaledes, at en betydelig Arbejdsløshed kan afhjælpes, hvis der ydes Ofre fra de interesseredes, baade fra Arbejdernes og Kapitalens, Side, imod at der saa ogsaa ydes noget fra Statens Side; men at komme ind paa noget i Almindelighed paa dette Omraade overfor alle og enhver, som melder sig, kan blive en meget farlig Historie. Vi kan, som jeg sagde før, tænke os Enkelttilfælde, og det er vi villige til at tage under Overvejelse, hvis man virkelig derved kan afhjælpe en betydelig Arbejdsløshed, saaledes at den faktiske Udgift, som Staten ved Tilskuddet hertil faar, bliver

mindre end det, man ellers maatte yde i Arbejdsløshedsunderstøttelse til vedkommende Virksomhed. Det er noget, som kan overvejes, men det er noget, som det er vanskeligt at komme ind paa, naar Spørgsmaalet om Tilskud stilles op i al Almindelighed, som det sker i dette Lovforslag.

Drachmann: Det er af den konservative Gruppens Ordfører i dette høje Ting, det ærede Medlem Hr. Pürschel, Gang paa Gang under Debatten om Valutaproblemet, om Krisen, om Arbejdsløsheden og alt det, der har bevæget den høje Rigsdag saa stærkt og saa ofte i de senere Aar, blevet fremdraget, at til de Midler, der maa bruges fra Lovgivningsmagtens Side til Løsning af de paagældende Problemer, er det nødvendigt, at ethvert Parti vder sit Bidrag, saaledes at man faar en Hovedsum ud, i hvilken der genfindes Bestanddele fra alle Sider, ogsaa saadanne Bestanddele, som det ærede Medlem Hr. Pürschel med fuld Føje har fremstillet saaledes: at de ikke just smager den paagældende Part alt for godt. Vi er til Afbødelse af de store samfundsfarlige Problemer, der stadig ligger for, villige til stadig at gaa frem efter denne Tankegang. Men jeg vil rigtignok samtidig tilføje, at hidtil har vi jo ikke fra konservativ Side i det, der er blevet dækket op fra anden Side af de forskellige Regeringer, der har siddet i denne Periode, blevet overrasket med alt for meget just for vor Smag.

Vi fik først som Begyndelse til den nuværende Periode, der jo præges af Deflationen, en Valutalov gennemført for godt et Aar siden af de tre øvrige Partier uden det konservative Parti. Vi genfandt i denne Lov, som bekendt, intet for vor Smag, vi fandt overhovedet saa lidt positivt, at den ingen Tilløkkelse havde for os; og jeg tror, at Rigsdagen, der den Gang gennemførte Valutaloven udelukkende baseret paa de banktekniske Midler, før eller senere vil komme til at angre, at den ikke ogsaa indrømmede vore Krav nogen Berettigelse og traf Foranstaltninger overfor Handelsbalancen. Vi har nu hørt nogle optimistiske Udtalelser fra Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Trier, just om Fremtidsudsigterne. Vi kan jo ikke holde Arbejdsløshed, Industrikrise, overhovedet Erhvervskrise og Valutaproblem ude fra hinanden, og vi vil før eller senere komme til at føle, at de optimistiske Udtalelser fra det ærede Medlems Side neppe vil